

[Ulrich.]

eller før dens Opgang og med Salonbøsse eller særligt til Krybskytteri indrettet Skydevaaben eller med Vildtsnare eller Saks, kan Bøden ikke sættes ringere end til 200 Kr.“ Jeg tror, disse Ønsker er berettigede, og jeg haaber, at den højtærede Minister vil gaa med dertil.

§ 37 er enslydende med den nuværende Lovs § 35, og § 38 med dens § 36. Jeg maa komplimentere den højtærede Minister for det sidste Stykke i § 38, hvor der staar:

„Behandles Sagen paa Begæring af den jagtberettigede som Politisag, da kan Forlig i Sagen ikke indgaas uden Anmelderens Samtykke.“

Det var et Krav, som vi fra vor Side stillede, forrige Gang vi behandlede et saadant Lovforslag, og jeg maa derfor takke den højtærede Minister for, at han har taget det til Efterretning.

I § 39 indsætter den højtærede Minister en Bestemmelse om, at

„Overtrædelse af Bestemmelserne i §§ 29 og 30“

— altsaa den nuværende Lovs §§ 27 og 28 — „straffes med Bøder paa 200 Kr., medens Overtrædelse af Bestemmelserne i §§ 25—28 og § 35 straffes med Bøder fra 200 til 1 000 Kr.“

Dette beviser, at der fra Ministerens Side ligger Alvor bag denne Sag, og jeg haaber derfor, det skal blive let at føre disse Krav igennem.

Der er en ny § 47, som jeg ligeledes maa takke den højtærede Minister for. Heri staar:

„Regeringen bemyndiges til med andre Lande at afslutte Overenskomster om Iværksættelse af fælles Foranstaltninger til Beskyttelse af Trækfugle. De nærmere Bestemmelser til Gennemførelse af saadanne Foranstaltninger kan om fornødent træffes ved kongelig Anordning.“

Dette er en udmærket Paragraf, som jeg hilser med Glæde. At der paa dette Omraade ligesom paa alle andre bør være et Samvirke nordiske Lande imellem, synes jeg er givet, og jeg hilser derfor med Glæde, at dette er sat ind.

Efter at jeg nu har gennemgaaet Jagtlovsforslaget og, som jeg haaber, faaet alting med, vil jeg udtale Haabet om, at den højtærede Minister, selv om det ikke skulde lykkes at komme til et Resultat paa enkelte af de Omraader, som den højtærede Minister og hans Parti betragter som de væsentligste — og det maa jeg sige, at det er udelukket, og det ved den

højtærede Minister og det ærede Medlem, der talte for Socialdemokratiet, godt, at paa Bestemmelsen om, at Jagtret skal følge Brugsret, er vi ikke at finde —, i Aar vil gaa med til saadanne Ændringer i den bestaaende Jagtlov, som alle Partier her i Rigsdagen er fuldt enige om at foretage.

Thi jeg synes, det er urimeligt, at man Gang paa Gang afviser at komme til disse fornuftige Ændringer, fordi andre Partier ikke vil tiltræde et af Regeringspartiernes principielle Ønsker. Jeg tror, det vilde være heldigt, om den højtærede Minister vilde gaa ind paa de Ændringer, som vi alle kan blive enige om, selv om den højtærede Minister ikke faar sit principielle Ønske med; thi derved vil den højtærede Minister begaa noget, som vilde være til Gavn for hele den danske Fauna, og det er jo det, som den højtærede Minister Gang paa Gang har udtalt, at han ønsker at være.

Jeg kan tilsige mit Partis Støtte til en Realitetsbehandling af Lovforslaget og vor Villie til at komme til væsentlige Forbedringer af vor nuværende Lovgivning paa dette Omraade, men vi maa paa enkelte Punkter tage en ganske bestemt og afgjort Holdning imod det foreliggende Lovforslag.

Derefter vil jeg gerne gøre nogle enkelte Bemærkninger til Udtalelser, som er fremsat af de ærede Ordførere for Socialdemokratiet og for Partiet Venstre. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet var en stor Beundrer af Professor Boas. Det er jeg i og for sig ogsaa; det er min gamle Lærer, og jeg har den allerhøjeste Veneration for denne Mand, og naar han betegner ham som den, der kender bedst til den Skade, Vildtet forvolder i Skove, er det rigtigt, men naar man tager Haver og Marker med, er det sikkert ikke rigtigt. Derfor advarer jeg imod, at man vil gøre Professoren til en større Profet paa dette Omraade, end han i Virkeligheden er.

Det ærede Medlem sagde, at Økonomien varetages bedst ved, at Brugsretten følger Jagtretten. Jeg forstaar ikke denne Udtalelse. Jeg maa gaa ud fra, at det ærede Medlem mener, at dersom Brugerens har Jagtretten, vil han bedre kunne værge sig mod Skade fra Vildtet, end hvis Jagtretten ikke er hos Brugerens. Dette maa jeg bestride. Der er i den nugældende Jagtlov Bestemmelser, som værner Brugerens mod Vildtskade, ikke alene ved at give ham Ret til Erstatning for forvoldt Skade, men ogsaa derigennem, at der aabnes Adgang for Brugerens til, dersom den jagtberettigede